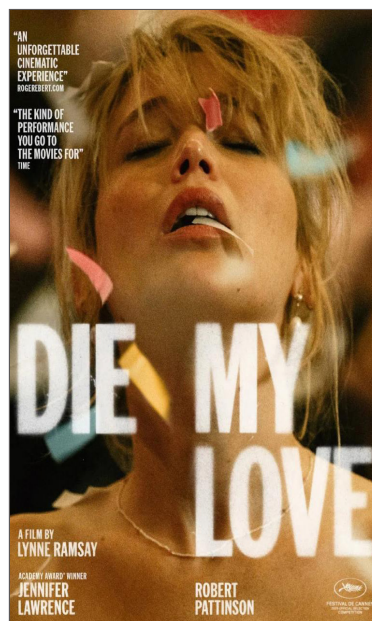

L'infern de la maternitat

L'escriptora argentina Ariana Harwicz va publicar l'any 2012 una novel·la titulada *Matate, amor* -Anagrama- en què es parla del que passa quan la maternitat es converteix en una presó i l'únic refugi de la dona és ella mateixa. En una entrevista explicava així el punt de partida de la seva escriptura: "No recordo res excepte això: que una tarda, al final d'un estiu de tempestes elèctriques del 2011, a casa meva, al camp francès, em vaig deixar caure sobre l'herba, és a dir, «em vaig estirar sobre la gespa entre arbres caiguts i vaig tenir la impressió de portar un ganivet amb el qual m'anava a dessagnar amb un tall àgil a la jugular». Recordo que em vaig aixecar de l'herba amb el coll ensangonat, vaig caminar directament cap a la meua habitació, vaig entrar per la finestra i em vaig asseure a escriure la primera frase del que seria *Matate, amor*. Però això no va ser escriure. Això que en diuen escriure és mentida, és una cosa de la qual cal dubtar; això que en diuen escriure és sempre una altra cosa: una guerra, caminar somnàmbula, veure enemics pertot arreu, és una cosa d'una altra dimensió". En la novel·la, la seva alienació postpart dona peu a imaginar fugides que reclamen una identitat més enllà de la vida conjugal.

La cineasta escocesa Lynne Ramsay, que havia realitzat pel·lícules tan enigmàtiques com *We need to talk about Kevin* (2011) o *You were never really here* (2017), parteix d'aquest text íntim per realitzar una pel·lícula en primera persona sobre el trauma postpart que pateix una dona que se sent sola i deixa volar la seva imaginació cap a territoris turbulents. Ramsay basa tota la seva pel·lícula en la interpretació de Jennifer Lawrence, que reprèn alguna cosa del paper que va interpretar a *Madre!* (2017), de Darren Aronofsky. L'actriu dur a terme una de les interpretacions més intenses i fortes de la seva carrera, encara que el registre que utilitza Lynne Ramsay juga a extrapolar les situacions, juga amb l'exageració de la posada en escena i porta tota la pel·lícula cap al límit en el tractament del to amb el qual parla d'un desig d'autodestrucció. Tot el recorregut pretén arribar fins al final de la descripció de la vida matrimonial per acabar amb les restes d'una vida conjugal enverinada al costat del seu marit, Jackson (Robert Pattinson). El tema tractat per Lynne Ramsay remet curiosament a la pel·lícula de Mar Coll, *Salve Maria* (2024), on la crisi postpart també conduïa a territoris terrorífics, però

DIE MY LOVE

País: Estats Units, 2025

Direcció: Lynne Ramsay

Guió: Lynne Ramsay, Enda Walsh, Alice Birch

Intèrprets:

Jennifer Lawrence, Robert Pattinson, Lakeith Stanfield i Sissy Spacek

Gènere: Drama

Durada: 118 min

Idioma: Anglès

Subtítols: Castellà

No recomanada per a menors de 16 anys.

també remet a un dels grans èxits del darrer Festival de Berlín, *Si pudiera te daría una patada*, de Mary Bronstein. Mentre que a la pel·lícula de Coll hi havia contenció en la posada en escena i en el tractament de la crisi psicològica del personatge, a la de Lynne Ramsay tot és excessiu, hi ha uns quants cops d'efecte juntament amb alguns desplaçaments del real cap a l'oníric. Tot això acompanyat de diferents salts temporals incerts. A diferència de la pel·lícula de Mary Bronstein, on la tensió psicològica ve marcada per la intensitat amb què la càmera capta l'estrès, en aquest cas la força està derivada cap a la relació entre les imatges interiors del patiment i la descripció d'una conducta exterior extrema. En la seva posada en escena eclèctica, el sexe es converteix en una batalla violenta, la natura en un bosc en flames, la vida matrimonial en un infern i la percepció del temps en un bucle que barreja passat i present amb el mateix desordre que, suposadament, habita al cap d'una dona a qui la molt física interpretació de Jennifer Lawrence confereix credibilitat. El resultat final és una pel·lícula que porta al límit la introspecció psicològica d'una ferida. Més enllà dels seus principis de posada en escena, cal esmentar la força que té el treball dut a terme amb el so, principalment amb les guitarres distorsionades de la seva banda sonora, que anuncien un caos que les imatges fan més que evident.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona